

www.ketab.ir

بعدها

ادیت وارتون
فریبا ارجمند

سرشناسه: وارتن، ادیت، ۱۸۶۲ - ۱۹۳۷م. Wharton, Edith
عنوان و نام پدیدآور: **بعدها**/ادیت وارتن؛ مترجم فریبا ارجمند.
یادداشت: عنوان اصلی: Afterward, 2014
موضوع: داستان‌های آمریکایی -- قرن ۲۰م.
American fiction -- 20th century

وضعیت فهرست‌نویسی: فیا
اطلاعات رکورد کتابشناسی: فیا
شناسه افزوده: ارجمند، فریبا، ۱۳۳۸ -، مترجم
رده‌بندی کنگره: PS۳۵۴۱
رده‌بندی دیویی: ۸۱۳/۵۲
شماره کتابشناسی ملی: ۹۸۲۱۱۸۱
شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۸۱۳۷-۴۸-۳
مشخصات ظاهری: ۷۴ ص: ۱۶x۱۱/۵ س.م.
مشخصات نشر: تهران: ناشر: رایبد، ۱۴۰۳.

بعدها

اتاق نوولا

دبیر مجموعه: بصیر عرجه‌بنا

نویسنده: ادیت وارتن

مترجم: فریبا ارجمند

ویراستار: تحریریه نشر رایبد

نمونه خوان: نرگس صوفی‌سیاوش

صفحه آرا: استودیو زاغ

مدیر هنری و طراح جلد: محمدرسلول شکوانی

لیتوگرافی، چاپ و صحافی: جواهری

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۸۱۳۷-۴۸-۳

چاپ اول: زمستان ۱۴۰۳

شمارگان: ۱۰۰۰

قیمت: ۶۵/۰۰۰ تومان

نشانی: تهران، خیابان انقلاب، خیابان ۱۲ فروردین

خیابان وحید نظری، پلاک ۱۲۰

تلفن: ۰۲۱۶۵۰۱۱۵۵۴ - موبایل: ۰۹۰۵۱۵۱۳۷۰۲

www.raybodpub.com

info@raybodpub.com

@raybodpub

۷	یادداشت دبیر مجموع
۱۱	مقدمه مترجم
۱۹	یک
۳۳	دو
۴۱	سه
۵۷	چهار
۶۳	پنج

شاید «نوولا» - یا به عبارت دیگر رمان کوتاه - برای خواننده ایرانی واژه‌ای چندان شناخته‌شده نباشد که البته طبیعی است، چون زبان فارسی در وارد کردن واژگان دخیل و نحوه تلفظشان سنتاً دنباله‌رو زبان فرانسه است و فرانسویان به استفا از این واژه عادت ندارند. اما مسئله اینجاست که وقتی بخواهیم در دسته‌بندی دقیق‌تر عمل کنیم، چاره‌ای جز نام‌گذاری جزئی‌تر دسته‌ها نداریم انگلیسی‌ها، که ید طولایی در تفکر تجربی دارند، لفظ نوولا را به داستان‌های اطلاق می‌کنند که نه به اندازه داستان کوتاه مختصر هستند و نه به اندازه رمان بلند. بر سر اینکه این کوتاهی و بلندی بنا بر تعداد کلمات باید دقیقاً چقدر باشد، هیچ توافقی نیست، اما اغلب مؤسسه‌ها و جشن‌ها و جوایز ادبی انگلیسی‌زبان آن را در حدود ده‌هزار تا چهل‌هزار کلمه می‌دانند؛ بازه‌ای که ما هم به آن استناد کرده‌ایم. با این حساب،

از بیگانه کامو و دل تاریکی کنراد و مزرعه حیوانات اورول گرفته تا پیرمرد و دریای همینگوی و سرود کریسمس دیکنز و بیلی باد ملویل و مسخ کافکا و همین بوف کور خودمان در این دسته جای می‌گیرند. در نتیجه، چه فرض‌مان بر این باشد که این بزرگان در فرمی از پیش تعیین‌شده به نام نوولا طبع آزمایی کرده‌اند و چه بالعکس، از تجربه‌گری آن‌ها چنین دسته‌بندی‌ای شکل گرفته است، به یقین بر اهمیت و اعتبار آن صحنه گذاشته‌ایم. از جنبه‌های غیرصوری نوولا نیز بسیار گفته‌اند. مثلاً اینکه به خاطر محدودیت حجمی‌اش آن‌قدرها در آن مجالی برای شخصیت‌پردازی وجود ندارد یا فقط می‌توان بر تعداد اندکی شخصیت تمرکز کرد یا عمق روایی و پیچیدگی ساختاری‌اش به گرد رمان نمی‌رسد، اما در عین حال تمرکز داستان کوتاه و وسعت دید رمان را یک‌جا دارد. می‌توانند، بدون پیچیدگی و گسترده‌ی معمول رمان، درون‌مایه(ها) و شخصیت‌ها را به بهترین شکل بسط دهد. اینکه چرا با وجود نمونه‌ای مشهور مانند بوف کور نوولا در ادبیات فارسی آن‌چنان محل بحث نبوده است، احتمالاً هم ریشه در فرانسوی‌زدگی دارد و هم در نظریه‌گزینی حلقه ادبی ما، چرا که جایگاه خلق اثر در آن بسیار رفیع‌تر از نقد و نظر است. البته از این گذشته، حجم نوولاها باعث شده بازاریابی‌شان در ایران و جهان، که با رمان و مجموعه داستان کوتاه مانوس‌اند، با مشکل مواجه شود، چون اغلب نه آن قدر کوتاه‌اند که امکان مجموعه‌سازی داشته باشند یا در مجلات منتشر شوند و نه آن قدر بلند که بتوان آن‌ها را مانند رمان به‌طور مستقل عرضه کرد. اما با گذشت زمان و بسط مدرنیته در

کل جنبه‌های زیست معاصر، که به‌ناچار توأم با سرعت و عدم تمرکز است، دیگر خواندن رمان‌هایی در ابعاد کلاسیک برای بشر امروزی نه دشوار که دافعه‌برانگیز می‌نماید. از طرفی، وضعیت اقتصادی نیز حکم می‌کند کتاب‌های کم‌هزینه‌تری در دسترس مخاطبان قرار گیرند تا هر قشری با هر میزان بنیۀ مالی از نعمت کتابخوانی بهره‌مند شود. بنابراین من و همکارانم در نشر رایید بر آن شدیم تا مجموعه‌ای خاص وواها تعریف کنیم. این اقدام علاوه بر ابعاد یادشده می‌تواند نوعی تجربه‌گویی ادبی و نوگرایی فرمی باشد، زیرا با اینکه می‌دانیم حرکت ما به کلی بدیع نیست، اما دایرکردن بخشی مخصوص نوولا (البته فعلاً از نوع ترجمه‌شده از جمله راه‌های کمتر پیموده‌ای است که مسیر به‌چشم‌آمدن بسیاری از آثار مغفول‌مانده اما ارزشمند را هموار می‌کند.

بصیر خلاقه‌بند، زمستان ۱۴۰۲، سنج

ادیت نیوبولد جونز^۱ (۱۸۶۲-۱۹۳۲) که پس از ازدواج ادیت وارتون^۲ نام گرفت، قصه‌گویی را از خردسالی آموخت. معمولاً کتابی در دست می‌گرفت و وانمود می‌کرد قصه‌ای را که سرهم کرده از روی آن می‌خواند. وارتون از خانواده مرفهی بود. در فاصله سال‌های ۱۸۶۶ تا ۱۸۷۲ همراه خانواده‌اش به فرانسه، ایتالیا، آلمان و اسپانیا سفر کرد و در این سفرها به زبان‌های فرانسه، آلمانی و اسپانیایی مسلط شد. در مدت اقامتش در اروپا معلم سرخانه داشت، اما چون معلم بود بیشتر بیاموزد از کتابخانه پدر و دوستان پدرش استفاده می‌کرد. مادرش اجازه نمی‌داد ادیت رمان بخواند و او تا زمانی که ازدواج کرد به این امر گردن می‌نهاد. یازده‌ساله بود که کوشید اولین داستانش

1. Edith Newbold Jones

2. Edith Wharton

را بنویسد اما خرده‌گیری‌های مادرش جاه‌طلبی او را سرکوب کرد و در پانزده‌سالگی به سرودن شعر روی آورد. اولین کار منتشرشده‌اش ترجمه شعری از شاعر آلمانی هاینریش کارل بروگش^۱ بود با عنوان سنگ‌ها چه می‌گویند. بابت این ترجمه پنجاه دلار دستمزد گرفت، اما چون در آن زمان، نوشتن حرفه درخوری برای زنان طبقه اشراف به حساب نمی‌آمد با دخالت خانواده‌اش نام ای‌ای واشبرن^۲ - عموزاده رالف والدو امرسون^۳ و پدر یکی از دوستان ادیت - به‌عنوان مترجم درج شد. در پانزده‌سالگی، مخفیانه نوولایی نوشت به نام بی‌بندوبار^۴. در سال ۱۸۷۸، درش ترتیبی داد که مجموعه‌ای از اشعار و چند ترجمه به نثر او به صورت خصوصی منتشر شود. سال ۱۸۷۹ یکی از اشعارش را با نام مسافر در نیویورک ورلد^۵ به چاپ رساند و در سال ۱۸۸۰، پنج شعر از او در مجله ادبی معتبر آتلانتیک مانتلی^۶ چاپ شد. علی‌رغم این دستاوردها، خانواده و حلقه اطرافیانش مشوق او نبودند. به همین دلیل، با اینکه نوشتن را رها نکرد تا سال ۱۸۸۹ که شعر «آخرین ژوستینیانی»^۷ او در مجله اسکریبنر^۸ به چاپ رسید، دیگر هیچ اثری منتشر نکرد. نخستین داستان کوتاه

---

1. Heinrich Karl Brugsch

2. E. A. Washburn

3. Ralph Waldo Emerson

4. Fast and Loose

5. New York World

6. Atlantic Monthly

7. The Last Giustiniani

8. Scribner's Magazine

او، دیدگاه خانم منستی^۱ (۱۸۹۱)، موفقیتی به دست نیاورد و پس از چند تجربه ناموفق دیگر در این حوزه، به قالب‌های متفاوتی مانند سفرنامه و نمایشنامه روی آورد، ولی از ابتدای قرن بیستم باز هم به داستان‌نویسی برگشت و بالاخره بخت به او رو کرد. خاصه نوولای سنگ محک^۲ (۱۹۰۰) و رمان خانه شادی^۳ (۱۹۰۵) موقعیتش را به‌عنوان نویسنده‌ای قدر تثبیت کردند.

با اینکه وارتون اولین رمانش را در چهل سالگی منتشر کرد، نویسنده‌ای بسیار پرکار و آب درآمد؛ علاوه بر پانزده رمان، هفت نوولا و نوولت و هشتاد و پنج داستان کوتاه، آثاری در زمینه شعر، طراحی، سفر، نقد ادبی و فرهنگی (رأثا، خودش نیز نقد می‌نوشت) و یک زندگی‌نامه نیز دارد. او همچنین شش‌مین زنی بود که جایزه پولیتزر برای داستان را به‌خاطر رمان عصر بی‌گانه^۴ (۱۹۲۰) دریافت کرد و در سال‌های ۱۹۲۷، ۱۹۲۸ و ۱۹۳۰ جزو نامزدهای جایزه نوبل ادبی بود که در کسب آن ناکام ماند.

...

وارتون که یکی از برجسته‌ترین نویسندگان تاریخ ادبیات آمریکا به شمار می‌آید، بیشتر به‌خاطر نقدهای تندوتیز و دقیقش بر طبقات بالای اجتماع شناخته می‌شود. آثار او به بررسی مضامینی مانند محدودیت‌های اجتماعی، ثروت و نقش زنان در جامعه می‌پردازند.

1. Mrs. Manstey's View

2. The Touchstone

3. The House of Mirth

4. The Age of Innocence

به‌طور کلی، اگرچه وارتون را بیشتر با مکتب رئالیسم ادبی آمریکا مرتبط می‌دانند، آثارش از سویه‌های عمیق روان‌شناختی و عناصر گوتیک نیز برخوردارند.

ویژگی آن دسته از آثار وارتون که درونمایه اصلی آن‌ها موضوعات اجتماعی است (از جمله رمان عصر بی‌گناهی) از این قرارند:

- تمرکز بر هنجارهای اجتماعی؛ وارتون در این رمان‌ها به قوانین سختگیرانه اجتماعی، انتظارات و تمایزات طبقاتی در جوامع مرفه می‌پردازد.

- شخصیت‌محوری؛ غالباً قوانین اجتماعی به قهرمانان این آثار شکل می‌دهند؛ این‌که با آن‌ها در تضاد قرار دارند و تنش بین تمایلات فردی و تعهدات اجتماعی را نشان می‌دهند.

- فضاسازی دقیق؛ وارتون در این آثار به توصیف دقیق محیط‌های طبقه بالای جامعه، به‌ویژه در نیویورک، می‌پردازد.

- درونمایه‌های اخلاقی؛ این رمان‌ها معمولاً مادی‌گرایی، ریاکاری و کمبود رضایت عاطفی در محافل اشرافی را نقد می‌کنند.

- عمیق روان‌شناختی؛ کشمکش‌های روانی شخصیت‌ها با محدودیت‌های اجتماعی، سرکوب روانی و آسیب‌های فردی یکی از محورهای اصلی این آثار هستند.

اما تمرکز داستان‌های دارای عناصر گوتیک و فراطبیعی، از جمله داستان بعدها، بر این جنبه‌هاست:

- فضاسازی پر از دلهره و ترس؛ داستان‌های ارواح وارتون سرشار از فضاسازی‌های ترسناک و حس خطر قریب‌الوقوعی هستند که

اغلب در محیط‌های خانگی یا آشنا رخ می‌دهند.

- تمرکز بر روان‌شناسی: عناصر فراطبیعی با حالات عاطفی یا ذهنی شخصیت‌ها درهم‌تنیده‌اند و اغلب ترس‌ها و اضطراب‌های درونی را منعکس می‌کنند.

- زیرمتن‌های اخلاقی: ارواح و رخداد‌های فراطبیعی به‌عنوان استعاره‌ای برای احساس گناه، تعارضات حل‌نشده یا اشتباهات گذشته عمل می‌کنند.

- ترس زیرپوشان: داستان‌های ارواح و ارتون از ترس آشکار می‌پرهیزند و بیشتر بر تلقین، ابهام و تنش روانی تکیه می‌کنند.

- نقد نقش‌های اجتماعی: بسیاری از این داستان‌ها به‌شکلی ظریف به نقد نقش‌های اجتماعی، به‌ویژه در رابطه با جنسیت و طبقه، می‌پردازند و از عناصر فراطبیعی برای بازتاب محدودیت‌های اعمال‌شده بر زنان یا دیگر گروه‌های حاشیه‌ای استفاده می‌کنند.

بیش ادیت وارتون درباره‌ی روان انسان یکی از بزرگ‌های برجسته آثار اوست. او با دقت و ژرف‌نگری تمام انگیزه‌ها، احساسات و پیچیدگی‌های درونی شخصیت‌هایش را واکاوی می‌کند. خاصه در تحلیل تضادهای درونی افراد و تأثیرات جامعه بر زندگی شخصی آن‌ها مهارت دارد. او غالباً شخصیت‌هایش را در منگنه تضاد انتظارات اجتماعی، خواسته‌های درونی، و فشارهای اخلاقی قرار می‌دهد و چگونگی تعامل این عناصر را بررسی می‌کند. در آثار وارتون، روان انسان عرصه کشمکش‌های درونی و بیرونی است. شخصیت‌ها غالباً با احساس گناه، ترس از قضاوت دیگران، و تلاش برای پیدا کردن

تبادل بین خواسته‌های شخصی و محدودیت‌های اجتماعی مواجه‌اند. او ضمن حساسیت به سرکوب خواسته‌ها، نارضایتی‌های عاطفی، و تأثیرات ناگفته گذشته بر شخصیت‌هایش، نشان می‌دهد چگونه تصمیمات و رفتارهای فردی به‌طرز نامحسوسی تحت تأثیر نیروهای ناپیدای روانی و اجتماعی قرار می‌گیرند.

وارتون نه‌تنها نویسنده‌ای چیره‌دست بلکه طراح توانایی نیز بود. از جمله کارهای او در این زمینه خانه شخصی‌اش، عمارت ماونت^۱ در لنگر کس، ماساچوست، است. وارتون این خانه و فضای سبز اطراف آن را براساس ایده‌هایی طراحی کرد که در کتابش دکوراسیون خانه^۲ (۱۸۹۷) شرح داده بود. او در سال ۱۹۳۷ در حال نوشتن نسخه جدیدی از همین کتاب سگته قلابی کرد و چند ماه بعد بر اثر سگته مغزی درگذشت.

• • •

داستان بعدها اولین بار در سال ۱۹۱۰ در مجله سنچری^۳ منتشر شد و سپس در کتاب‌های مجموعه داستان‌های کوتاهی وارتون^۴ و داستان‌های آدم‌ها و ارواح^۵ (۱۹۱۰) هم به چاپ رسید. بعدها که تمام ویژگی‌های آثار گوتیک و فراطبیعی وارتون را در نظر بگیریم، ویژگی‌های زمانه وارتون را نیز نشان می‌دهد. در اواخر قرن نوزدهم و

1. The Mount

2. The Decoration of Houses

3. The Century Magazine

4. The Collected Short Stories of Edith Wharton

5. Tales of Men and Ghosts

اوایل قرن بیستم، بسیاری از ثروتمندان آمریکایی، به‌ویژه افرادی که به‌تازگی ثروتمند شده بودند، علاقه زیادی به فرهنگ و سبک زندگی انگلیسی پیدا کردند. این شیفتگی بیشتر به‌دلیل جایگاه اجتماعی اشرافیت اروپایی بود که در نقطه مقابل سرمایه‌داری نوظهور و بی‌ریشه آمریکایی قرار داشت. درنتیجه، اشرافیت انگلیسی که از نظر مالی رو به زوال بود گاهی به ازدواج با «تازه‌ثروتمندشدگان»^۱ دنیای جدید تن می‌داد؛ کاری که «پول در برابر کلاس» نام گرفت. گاهی هم حکایت این پادشاهان حکایت زوج داستان بعدها بود؛ ماجرای زوجی آمریکایی که به امید تجربه جذابیت تاریخی و رمانتیک سبک زندگی انگلیسی، در دوریست انگلستان عمارتی قدیمی می‌خرند اما...